

10000 Exemplaires

80 Pièces
INDO-CHINOIS

644

BÁC-SĨ

VỚI LÁI-ĐÒ

LÀM GÌ

?

H. C. Cadman

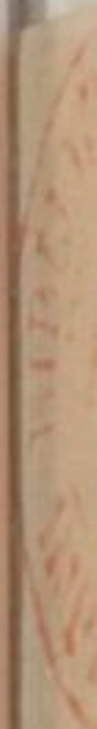
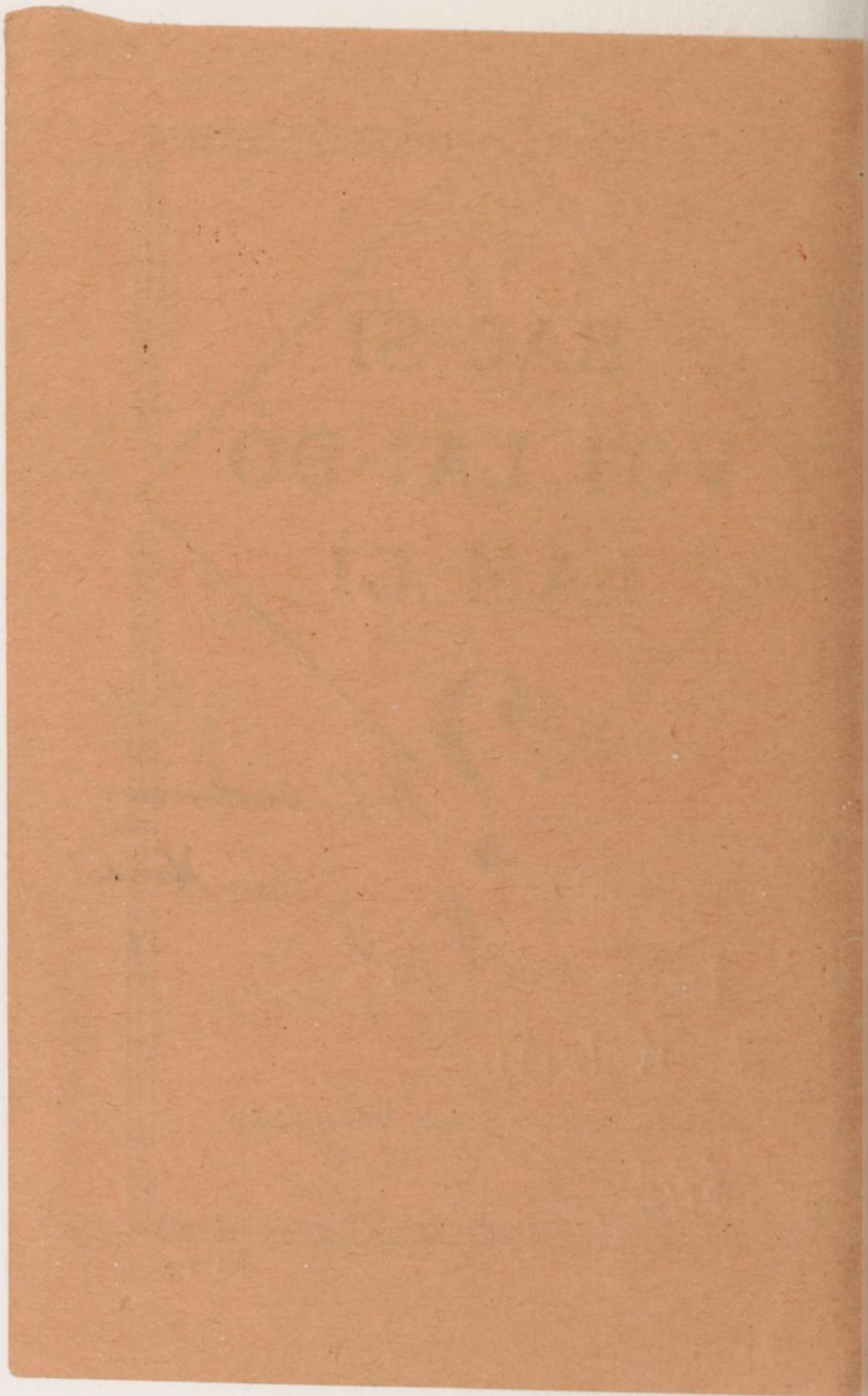
J. Van Hise

Giá 1 xu

Nhà-in Hội Tin-Lành Đông-pháp

Voie N° 85, Hà-nội

Số 7

L
tá
n
M
th
b
th
ng
d
Gi
th
ph
lái
ng
sĩ
kh

BÁC-SĨ VỚI LÁI-ĐÒ

DEPOT LEGAL
INDOCHINE

Nº 9404

KHỉ xưa, ở nước kia, có một nhà bác-sĩ hay khoe về tài-học của mình, coi khinh những kẻ không có học-vấn. Một hôm, ông ấy thuê chiếc thuyền nhỏ đi chơi hồ, lái-đò bèn chèo ông ra giữa dòng; một thuyền, một nước, vùng-vẫy giọc ngang, dường như ngày xưa Tô-đông-Pha chơi sông Sich-Bích. Gió đưa tay chèo, thuyền chạy thong-dong, bác-sĩ vừa xem phong-cảnh, vừa trò chuyện với lái-đò; trong lòng cao-hứng, lại ngâm thơ, nghĩ văn; rõ là danh-sĩ phong-lưu, cái vui-thú ấy không kể sao cho xiết được.

Thuyền đang lênh-đênh, bác-sĩ bỗng hỏi lái-đò rằng: «Anh có hiểu biết các khoa-học không?» Lái-đò trả lời rằng: «Tôi chẳng biết cái gì gọi là khoa-học cả.» Bác-sĩ lại hỏi: «Anh đã học qua lịch-sử phổ-thông chưa?» Lái-đò trả lời: «Tôi không biết chữ, cũng chẳng đọc sách, còn biết gì nữa.» Bác-sĩ nghe nói, bèn bảo lái-đò rằng: «Anh thiệt là một đứa ngu-dốt, sống uổng ở đời, bỏ phí thì-giờ như thế, khác nào người mất sanh-mạng vậy!»

Lái-đò bị bác-sĩ trách-móc, trong lòng tức-bực bối-rối lắm; vô-ý một cái, chèo đăm ngay vào hòn đá bên bờ, làm lộn

úp chiếc thuyền, cả hai người đều té nhào xuống hồ. Lái-đò vốn biết bơi lặn, liền lật chiếc thuyền lại mà bước lên; còn nhà bác-sĩ kia, thì vì không biết bơi, lặn-lóc chìm nổi trong nước mãi, dường như muốn chới vào thủy - tinh - cung vậy ! Khi ấy người lái-đò ngồi trên thuyền, nghe tiếng ông bác-sĩ kêu la gọi mình rằng : « Cứu tôi với, cứu tôi với ! » Lái-đò điềm-nhiên mà trả lời rằng : « Ông không biết bơi sao ? » Bác-sĩ nói : « Không, tôi không biết bơi, hãy mau mau cứu tôi đã ! » Lái-đò nói : « Quái lạ ! người đâu mà lại có người không biết bơi thế ! Anh thật là một đứa ngu-dốt ;

sống uổng ở đời, bỏ phí thì-giờ như thế, khác nào người mất sanh-mạng vậy!» Bác-sĩ nghe nói, biết là chủ lái chề mình, song cũng phải làm thinh, chẳng dám nói lại một điều gì cả. Lái-đò thấy thế, nghĩ cũng thương tình, bèn giơ tay kéo ông ấy lên. Bác-sĩ đã lên tới thuyền, mình-mẩy áo-xống đều ướt lướt-thướt buồn-bực biết là đường nào! Trong lòng nghĩ thầm: Hôm nay phải bữa thẹn quá! Bèn lên bờ trở về nhà mình.

TRÔNG NGƯỜI NGẮM TA

Hỡi các bạn độc-giả, các vị coi chuyện này, có lẽ cũng lấy làm một trò cười mà nói rằng

nhà bác-sĩ đó đã hay khinh người như thế, thì bị người lái-đò nói lại cho, cũng là đáng kiếp! Phải, nhưng xin các vị tự mình cũng phải giữ mình, để khỏi bị ma-quỉ nó sẽ coi các vị như nhà bác-sĩ đó!

Xin hỏi các vị: Người ta ở đời, phải làm thế nào cho khỏi bỏ phí thì-giờ? phải có danh-dự về sự học rộng chẳng? phải có danh-tiếng về đường giàu-sang chẳng? hay là phải tìm cách đạt tới cái mục-đích ở đời của mình chẳng? Tuy vậy, nhưng nếu chưa thiết biết ăn-năn đổi lỗi, tin-cậy Đức Chúa Jêsus là Cứu-Chúa, thì vẫn chưa thật là khôn-ngoa, mà hãy còn là bỏ phí thì-

giờ vậy. Người nào làm vậy, chẳng khác gì «Kẻ ngu-dại nói trong lòng rằng: chẳng có Đức Chúa Trời. Đức Giê-hô-va từ trên trời ngó xuống các con loài người, đặng xem thử có ai khôn ngoan, tìm-kiếm Đức Chúa Trời chẳng.» (Thi-thiên 14: 1, 2).

Nếu các-vị cứ ghét bỏ Đức Chúa Jêsus, chẳng muốn tin-cậy Ngài để được cứu-rỗi, thì sau này ắt phải sa xuống hồ lửa, không còn phải ngờ nữa. Khi ấy, ma-quỉ há chẳng cũng cười các vị và biểu các vị là kẻ ngu-dốt sao? Bấy giờ, e các vị cũng sẽ tự nghĩ trong lòng mình rằng: «Ừ, ta là người đại-dột thiệt! Khi sống chẳng biết nhơn dịp-

tiện mà tin theo Chúa cho được cứu-rỗi ; thế là tự ta đã làm mất sanh-mạng mình vậy !» Chúa cũng sẽ chê-cười người ngu-dốt ấy, như có chép rằng : « Trong lúc các người bị tai-nạn, ta cũng sẽ chê-cười, khi sự sợ-hãi giáng cho các người, ắt ta sẽ nhạo-báng ; khi sự sợ-hãi các người xảy đến thịnh-linh như gió bão, tai-nạn xông vào các người như cơn trốt..... Bấy giờ chúng nó sẽ tìm ta, nhưng không gặp được. Ấy bởi vì chúng nó ghét sự hiểu biết, không chọn lấy sự kính-sợ Đức Chúa Trời. » (Châm-ngôn 1 : 26-29).

Hỡi các vị ! Xin hãy hiểu rằng khi mình còn sống, ấy là

lúc có dịp để tìm-kiếm lấy ơn cứu-rỗi đó. Nếu ta tỉnh biết, kíp quay đầu trở lại tin-cậy Đức Chúa Jêsus, thì chắc lãnh được ơn ấy. Khi xưa, Đức Chúa Jêsus đã chịu đóng đinh trên cây thập-tự, đổ huyết báu của Ngài để làm giá chuộc tội cho cả loài người, bởi thế cho nên hễ ai vui-lòng nhờ-cậy sự cứu-rỗi của Ngài, thì chắc thoát khỏi tội-lỗi, mà được hưởng phước hằng sống. Nếu các vị lấy lòng thật mà hỏi rằng : «Chúng tôi phải làm chi cho được cứu-rỗi?» — thì chúng tôi lấy lời Kinh-thánh mà đáp lại rằng : «Hãy tin Đức Chúa Jêsus thì các người sẽ được cứu-rỗi.» (Sứ-đồ 16 : 31).

CHÚA NHƯ CON THUYỀN TẾ-ĐỘ

Hiện nay ơn Chúa cứu - rồi cũng như người lái-đò giơ tay mà vớt nhà bác-sĩ kia, nếu các vị chịu nhận lấy ơn đó, thì ắt được cứu, khỏi chìm đắm cũng như nhà bác-sĩ kia được người lái-đò cứu lên trên thuyền vạy. Vả lại, từ đó về sau, sẽ được Đức Chúa Trời đoái-thương, phạm những sự thiệt khôn-ngoan, thiệt mạnh-khoẻ, thiệt giàu-sang, vân vân, đều có thể cầu-xin mà được đạt tới mục-đích rất cao-thượng cả. Ấy là vì Đức Thánh-Linh của Ngài ngự ở trong lòng các vị, làm cho các vị khi sống thì được hưởng sự

binh-yên, khi qua đời thì được hưởng phước hằng sống!

Kinh-thánh có chép rằng: «Anh em ngày trước vốn xa cách Đức Chúa Trời, và là thù-nghịch cùng Ngài bởi ý-tưởng và việc ác mình, nhưng bây giờ Đức Chúa Trời đã nhờ sự chết của Con Ngài chịu lấy trong thân-thể của xác-thịt mà khiến anh em hòa-thuận, dặng làm cho anh em đứng trước mặt Ngài cách thánh-sạch không vết, không chỗ trách được, miễn là anh em tin Chúa cách vững-vàng không núng, chẳng hề dời khỏi sự trông-cậy đã truyền ra bởi đạo Tin-Lành mà anh em đã nghe» (Cô-lô-se 1: 21-23).

Coi đó thì biết ơn-diễn của Đức Chúa Trời rộng-rãi biết bao ! Ngài chẳng muốn lấy gì của chúng ta cả, chỉ phán bảo chúng ta phải tin-cậy sự chết của Đức Chúa Jêsus thì được rồi linh-hồn mà thôi. Nếu các vị cử họm mình là kẻ thông-minh, coi khinh ơn-diễn của Đức Chúa Trời, thì tránh sao khỏi tội được ? Vậy khuyên các vị đừng có cậy mình, phải nên bỏ hết ý riêng, xem xét Kinh-thánh, tiếp lấy những lời dạy-dỗ của Đức Chúa Trời, thì chắc sẽ được phước nhiều lắm.

AI MUỐN CỨU-RỒI?

Bây giờ xin tóm-tắt lại mấy

sự dạy-dỗ trong chuyện ở trên, để cho các vị biết rằng:

1) Phải ăn-năn tội-lỗi và nhứt-định bỏ hẳn, xưng tội cùng Đức Chúa Trời và nhờ lời hứa này: «Nếu chúng ta xưng tội mình, thì Ngài là thành-tín công-bình để tha tội cho chúng ta, và làm cho chúng ta sạch mọi điều gian-ác.» (I Giăng 1 : 9).

2) Phải vâng theo điều răn thứ hai của Chúa : Người chớ làm tượng chạm cho mình, cũng chớ làm tượng nào giống những vật trên trời cao kia, hoặc nơi đất thấp này, hoặc trong nước dưới đất. Người chớ qui-lạy trước các hình-tượng đó, cũng đừng hầu việc chúng nó ; vì ta là Đức

Chúa Trời người, tức là Đức Chúa Trời kỳ-tà, hễ ai ghét ta, ta sẽ nhơn tội tổ-phụ phạt lại con cháu đến ba bốn đời, và sẽ làm ơn đến ngàn đời cho những kẻ yêu-mến ta và giữ các điều răn ta (Xuất Ê-díp-tô Ký 2 : 4-6).

3) Phải tin Đức Chúa Jêsus, là Con một của Đức Chúa Trời, là Đấng đã chịu hình-phạt tội-lỗi thay cho loài người, như đã chép rằng: «Đức Chúa Trời yêu-thương thế-gian, đến nỗi đã ban Con một của Ngài, hầu cho hễ ai tin Con ấy không bị hư-mất mà được sự sống đời đời.» (Giăng 3 : 16). Nếu đã thật lòng làm ba điều đó rồi, thì được kẻ là môn-đồ Đức Chúa Jêsus,

là con-cái Đức Chúa Trời. Từ nay về sau, mình nên hằng ngày cầu-nguyện rằng : «Kính lạy Cha chúng tôi ở trên trời ! Danh Ngài được thánh, nước Ngài được đến ; ý Ngài được nên ở đất như trời. Hôm nay cho chúng tôi đồ ăn đủ dùng ; xin tha tội-lỗi chúng tôi, như chúng tôi tha người phạm tội nghịch cùng chúng tôi ; chớ để chúng tôi bị cám - dỗ, song xin cứu chúng tôi khỏi ác. Vì nước, quyền, vinh-hiễn đều thuộc về Ngài, đời đời vô cùng. Tôi cầu - nguyện nhờ danh Đức Chúa Jêsus, là Đấng đã cứu-rỗi linh-hồn tôi. — Muôn thiết hết lòng.»

SỰ TIN-CẬY HỘI-THÁNH

Tôi tin Đức Chúa Trời là Đức Chúa Cha quyền phép vô cùng và là Đấng dựng nên trời đất.

Tôi tin Đức Chúa Jêsus-Christ, là Con một của Đức Chúa Trời, và của bà Ma-ri, là người nữ-dồng-trinh chịu thai bởi Đức Chúa Thánh-Linh mà sanh ra Con là Đức Chúa Jêsus, là Chúa của chúng tôi. Ngài đã chịu khốn-cực dưới tay quan Bôn-xơ Phi-lát, Ngài đã bị đóng đinh trên cây thập-tự, Ngài đã chết, Ngài đã bị đem chôn, Ngài đã xuống dưới âm-phủ. Ngày thứ ba Ngài đã sống lại khỏi những kẻ chết; Ngài đã lên trên trời; Ngài đã ngồi bên hữu Đức Chúa

Trời, là Đức Chúa Cha quyền phép vô cùng; lừ đó Ngài sẽ đến để mà đoán-xét những kẻ sống và những kẻ chết.

Tôi tin Đức Chúa Thánh-Linh. Tôi tin có Hội-Thánh chung khắp cả, có sự thông công của các người thánh, có sự tha tội, có sự sống lại của phần xác, và có sự sống đời đời. — *Muốn thiết hết lòng.*

Xin mời các Quý-Vị đến Hội Tin-
Lành nghe giảng đạo.

n
n
g
.
n
g
n
.

Lãi-dò nói cùng Bác-sĩ : « 1hôi ! Anh khác nào
người mất sanh-mạng vậy ! »